

TULKOON VALKEUS

KIRJOITTANUT

Väinö Lehtonen

TAMPEREELLA 1956

TEKIJÄN KUSTANTAMA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1956 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2014
Jaakko Kesävuori

TULKOON VALKEUS

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1956

TEKIJÄN KUSTANTAMA

TAMPEREELLA 1956
TAMMER-PAINO Oy

Kysymykset elämän tarkoituksesta tai tarkoituksettomuudesta, Jumalan ja ihmisen välisestä suhteesta, ihmisten keskinäisestä oikeasta elämäntavasta: veljeydestä... ovat kysymyksiä, joita nykyaika heittää ratkaistavaksemme. Emme ole koskaan aikaisemmin ihmiskunnan pitkän historian aikana joutuneet yksilöinä, kansoina ja koko ihmiskuntana näiden kysymysten eteen niin keskitetysti kuin nykyaikana. Eläähän ihmiskunta kuin veitsi kurkulla, ainaisen sodanpelon kurimuksessa, joten nykyaikaan soveltuu ilman arvelua Jeesuksen kuvaukset ajasta, jolloin kansat kutsutaan tuomiolle, jolloin kansa nousee kansaa vastaan ja kaikenlainen levottomuus valitsee. Aikamme on joka suhteessa niin merkillinen, etteivät kirkollisten ja tieteellisten koulukuntien suurimmatkaan nerot kykene antamaan vastausta kysymyksiimme. Ja kuitenkin meidän on nämä asiat selvitettävä itsellemme, jos aijomme elää, sillä yleismaailmallinen kilpavarustelu ja siitä aiheutuva sodanuhka on ihmisten aikaansaannosta ja vain kansojen keskinäinen sopu voi sen poistaa. Toisaalta ihmisen ja ihmiskunnan probleemat nivoutuvat erottamattomasti toisiinsa, sillä jälkimmäinen on edellis-

ten summa. — Mikä siis on ihmisen ja ihmiskunnan pulma, tarkoitus, tehtävä...? Mikä aukaisee tämän solmun?

Aikamme merkillisin ilmiö on kuitenkin teosofinen sanoma, mikä huipentuu kristosofisessa maailmankatsomuksessa ja elämänymmärryksessä. Tämän sanoman keskeisimmän henkilön tunsimme Suomessa Pekka Ervastin nimellä, hän nimittääkin sanomaansa kristosofiaksi, vieläpä Maailmanuskonnoksi. Tämä sanoma ratkaisee elämän kaikki pulmat. — Seuraavassa yritämme piirtää teosofisen ja kristosofisen elämänkäsityksen puitteissa eräitä suuntaviivoja ja vaikka esitykseemme saattaakin tulla vaikeatajuisuutta metafyyssillisten käsitteitten yhteydessä, niin niiden selvittely antaa ehkä paremman kuvan ihmisen ja ihmiskunnan asemasta kosmoksessamme. Löydämme oman paikkamme ja elämäntehtävämme.

— — —

Luomistaru kertoo Jumalan sanoneen aikojen aamulla: "Tulkoon valkeus". Tarun kirjoittaja on tahtonut kuvata, että ennen ilmenneen elämän alkua oli vain pimeys, joten valon syntyminen merkitsi elämän alkamista. Muodostui vastakohtaisuudet: pimeys ja valo, valhe ja totuus, pahuus ja hyvyys... Emme saisi mitään käsitystä pimeydestä ja pahuudesta, ellei olisi niiden vastakohtia: valoa ja hyvyyttä. Vastakohtaisuuksien syntyessä alkaa elämä, mikä on sitä, että näiden kahden poolin välille muodostuu elämän kenttä, missä kehittyy tajunta, järjen valo. Se kasvaa elämän kentällä eri luonnonvaltakuntien

avulla ja kautta ja saavuttaa itsetietoisuutensa ihmisessä. Tässä vaiheessa tajunta — ihminen — saa oman tehtävänsä: sen on ruvettava muuttamaan pimeyttä valoksi, pahuutta hyvydeksi, jotta pimeys lopulta muuttuisi valoksi. Järki on ihmeellinen voima meissä, itsetietoisuuden saavutettuaan se voi käsitellä näitä vastakohtia ja tehdä valinnan niiden välillä. Valinnasta riippuu ihmisen vastainen kehitys. Jos hän valitsee pimeyden, valheen, pahuuden. . . , alkaen seurata niitä, alkaa taantuminen ja sammuminen takaisin pimeyteen, mutta jos hän valitsee valon, totuuden ja hyvyyden. . . , niin hän kasvaa yhä suurempaan valoon ja täydellisyyteen. Elämän oma kehitystahto määrää, että vaikka kehityskauden alussa on täydellinen pimeys ja täydellinen valo, niin kehittyvän elämän on voitettava pimeys vähitellen ihmisen avulla, jotta lopullisesti hallitsee vain valo.

Tämä Tellusplaneetta on jälleensyntynyt jo neljännen kerran, joten elämä vierii parhaillaan neljännessä luomispäivässä. Niinpä samainen luomistaru kertoo, että neljäntenä luomispäivänä luotiin kaksi valoa: aurinko ja kuu. Aurinko hallitsee päivää ja kuu yötä. Tämähän on totta aivan fyysillisestikin, mutta kun seuraamme elämän kehitystä, niin aurinko ja kuu ilmaisevat omalla olemassaolollaan elämän kehitysvirran nykyisen tason. Ne ovat samalla ajan kellon viisareita. Tajuntojen kehitys on tullut kohtaan, jolloin ei ole enää aivan täydellistä pimeyttä, vaan pimeyskin on jo alkanut muuttua valoksi. Tämä näkyy meissä ihmisissä, jotka muodostamme tajunnan korkeamman asteen. Itsessämme on myöskin kaksi valoa:

korkeampi minämme aurinkona älyn tasolla ja päivä-tajuinen ymmärryksemme kuuna. Emme saata sanoa ihmisestä, että hänen tajuntansa olisi pimeyttä. Päin vastoin olemme ainakin omasta mielestämme erittäin valoisia, älykkäitä, nerokkaita, jopa niin, että olemme toisinaan valmiit arvostelemaan Jumalankin töitä. Mutta aurinkoisen korkeamman minämme näkökulmasta katsottuna päivätajuntamme kuitenkin muistuttaa kuun valaisemaa yötä, pimeys on alkanut muuttua valoksi tajunnassamme ja samalla olemme saapuneet itsetietoisien valinnan eteen. Olemme kutsutut hylkäämään pimeyden ja vastaanottamaan valon, vain siten voi etenemisemme jatkua.

Samoin kuin aurinko ja kuu edustavat makrokosmosta, samoin me ihmiset kaksine minuuksinemme edustamme mikrokosmosta, pienoismaailmaa. Itseämme tutkimalla ymmärrämme suurta elämää vastaavaisuuden lain nojalla ja samalla saamme käsityksen aikamme "kuutamotunnelmasta". — Alemman ja ylemmän minämme suhdetta voimme kuvata seuraavalla vertauskuvalla:

Kuvittelemme korkeamman minämme kolminaisuutta: manasta, buddhia ja atmaa kolmeksi eriväriiseksi kynttiläksi, manasta keltaiseksi, buddhia vaaleanpunaiseksi ja atmaa siniseksi kynttiläksi. Nämä ovat syttyneet Jumalasta: manas totuuden Pyhän Hengen järjestä, buddhi Pojan rakkaudesta ja atma Isän hyvästä tahdosta ja majesteettiudesta. Yhdessä ne muodostavat harmonisen valon, mikä syttymisestään asti on yrittänyt valaista fyysillis-eetteris-astraalista per-

soonallisuuttamme. Tarkoitus on, että persoonallisuus alkaisi tajuta tätä herättelevää valoa. Mutta tajuaminen ei ole mahdollista ilman päivätajuista minää ja se syntyi (kuten kuukin taivaalle) vasta tässä neljännessä luomispäivässä. Mutta päivätajuinen minuutemme on kuin linssi, mikä korkeamman minuutemme valoa läpäistessään kääntää sen ylösalaisin siten, että nuo kynttilät näkyvät nurinpäin. Tulemme katselleeksi elämää merkillisen kierosta suunnasta.

Jotta ymmärtäisimme tämän nurinpäisyyden, on ensin ymmärrettävä, millaiset nuo kynttilät ovat oikeinpäin. — On elänyt ihminen, Gautama Buddha, jonka päivätajunnassa manaksen eli järjen kynttilä valaisee jo oikeinpäin, joten hän osaa antaa siitä pätevän selityksen. Buddha selittää millaista on järkevä elämä. Se on lyhyesti sanoen: kaikesta luopumista. On järkevää olla kiintymättä aineellisen elämän arvoihin, sillä ne on jätettävä kuolemassa.

Päivätajunnan linssi kääntää kuitenkin järkevyyden järjettömyydeksi, sillä ihmiskunnan elämä on suurta ja kiihkeätä kilpajuoksua aineellisten arvojen perässä, persoonallisen onnen tavoittelussa. Sekä yksilöt että ryhmät ja kansat uhraavat toisensa saalistaessaan rikkautta, kunniaa, valtaa.. sen sijaan, että osaisivat noista arvoista luopua. Järkevyyden kääntyy näin järjettömyydeksi.

Sama ilmiö toistuu buddhisen kynttilän kohdalla. — On elänyt ihminen, Jeesus Natsarealainen, jonka päivätajunnassa buddhisen kynttilän valo näkyi

oikeinpäin. Niinpä hän osaakin sanoa, miten tuo kynttilä on korkeammassa minässämme, **mitä rakkaus todellisuudessa on.** ”Rakastakaa toinen toisianne sillä rakkaudella, millä minä, Kristus olen teitä rakastanut”, opettaa Jeesus. ”Rakastakaa vihollisiannekin, toisia kansoja”. — Mutta päivätajunnan linssi kääntää tämänkin kynttilän valon nurin päin niin, että rakkaus saa itsekkään sisällön. Rakkaus ilmenee paitsi sukupuolilempenä, sukulais-, heimo-, rotu- ja isänmaanrakkautena ja näille kaikille on ominaista, että tahdomme omistaa sen, jota rakastamme. Niinpä isänmaanrakkaus kannustaa vihaamaan toisia kansoja ja kukistamaan niitä asevoimin. Kun tähän nurinpäiseen rakkauteen liittyy ja sitä vahvistaa nurin kääntynyt järjen kynttilä, niin tämä itsekäs rakkaus voi muuttua aivan järjettömäksi. Selvimmin tämä näkyy siinä, että kristinuskko, mikä alkuperäisessä puhtaudessaan paljastaa rakkauden olemuksen, on kääntynyt ylösalaisin ja saanut kummallisen järjettömän sisällön: verisen sijaissovitusopin. — Ajatelkaamme tavallista nykyajan neroa vaikkapa tieteellisellä alalla, neroa, joka on ratkaissut omalla alallaan käänteentekevän pulman. Missä on hänen todellinen arvonsa? Eiköhän hänen neroudessaan, siinä, että hän on kyseisen pulman ratkaissut ja kykenee opettamaan toisiakin. Ellei hän tätä osaisi, ei hän olisi nero eikä hänellä olisi arvoa nerona. Mutta jos suhtautuisimme häneen siten, että päättelisimme: hänen arvonsa ja neroutensa tulevat oikeaan arvoonsa vasta sitten, kun ripustamme hänet puu-

hun ja katselemme häntä täältä maasta käsin, katselemme, miten hänen verensä vähitellen vuotaa kuiviin ja hän näantyy tuskissaan, niin tällainen menettelymme muistuttaisi hölmöläisten puuhia. Kuitenkin kristikunta asennoituu Mestariinsa juuri näin. Se on kieltänyt kaiken arvon Kristuksen opetuksilta väittäen hänen arvonsa olevan juuri siinä, että hänet tapettiin. Voiko tätä sanoa muuksi, kuin että buddhinen valo on tehnyt täydellisen kuperkeikan? Rakastamme toisen kärsimyksiä.

Entä atman kynttilä? — On elänyt ihminen, Pekka Ervast, jonka päivätajunnassa atman kynttilä — kaikkien muiden saavutustensa ohella — jo oli oikeinpäin. Niinpä hän opettaakin: Isän hyvän tahdon vastakohta on paha, itsekäs tahto; on löydettävä oikea suhde pahaan, väkivaltaan, sitä ei pidä vastustaa; paha kasvaa, jos sitä yritetään hävittää väkivallalla, suhde pahaan tulee olla passiivinen, sillä **Isän tahto on järkeä, rakkautta ja hyvää tahtoa.** — Mutta päivätajuisen minämme linssi kääntää atman valon nurin ja niin ihmiskunta yrittää tehdä hyvää pahalla luullen, että hyvä tarkoitus pyhittää keinot. Tämä käsitys on syöpynyt meihin niin syvälle, ettemme yleensä usko järjestettyä yhteiskuntaa mahdolliseksikaan ilman armeijoita, vankiloita ja keskitysleirejä. Kun tähän nurin kääntyneeseen atman kynttilän valoon liittyy vielä nurin kääntynyt järjen valo, niin pahan vastustaminen muuttuu kerrassaan järjettömäksi. On jouduttu kaikkien sotaan kaikkia vastaan ja koko ih-

miskunnan elämä on muodostunut järjettömäksi ruhjemyllyksi. Tätä vahvistaa vielä nurin kääntynyt buddhinen valo, joten kansojen väkivaltainen myllerrys pyhitetään Jumalan ja Kristuksen nimessä. Kristityt kansat ovat lisäksi erikoisesti kunnostautuneet pukiessaan julmuutensa laupeudenharjoittajan kaapuun.

Tällainen on tilanne, se ei suinkaan muistuta Jumalan kirkasta päivää vaan enemmänkin yötä ja kuutamoista hautuumaatunnelmaa. Mutta korkeampi minämme on syntymästään asti yrittänyt valaista persoonallisuuttamme, jotta se ajan ollen oivaltaisi, miltä elämä näyttää katsellessamme sitä korkeamman minämme näkökulmasta, mitä olisi todellinen päivä. Tähän elämä pyrkii ja siksi lähetettiin jumalalliselta taholta apua ihmiskunnalle keskeisesti Jeesus Kristuksen kautta. Logos sai Poikana muodon Jeesuksessa, Kristus tuli planeettamme korkeammaksi minäksi ja siitä seurasi, että Kristus tuli meihinkin mystillisesti, kuten Pekka Ervast opettaa. Kristus alkoi vaikuttaa meidän **päivätajuntamme takana**, muuttaen aivan kuin neljäntenä kynttilänä minämme linssiä sellaiseksi, että korkeamman kolminaisuutemme valo tulisi persoonallisuuteemme väärentymättömänä. Samalla Kristus vaikuttaa päivätajuntaamme myöskin ulkonaisesti Vuorisaarnan neuvojen avulla.

— — —

Korkeamman minän ja mystillisen Kristuksen vaikutusta seuraavaa alemman ja ylemmän minän

yhtymistä on nimitetty mm. mystilliseksi avioliitoksi. Mutta sitä edeltävä korkeamman elämän, Jumalan, kaipuu tekee meistä totuudenetsijöitä. Alamme ikävöidä taivaallista Isäämme. Maaemo on luonut persoonallisuutemme, siitä olemme tietoisia, se on meidän äitimme, mutta Isäämme emme tunne, emme tunne häntä, tämän persoonallisuutemme alkuhedelmöittäjää. Siksi olemme kuin lesken poikia: äidin tunnemme, emme isää. Tästä psykologisesta seikasta on syntynyt legenda lesken pojasta. Tämä legenda esiintyy useissa henkisissä liikkeissä. Totuudenetsijä on kuin lesken poika. Puhutaan myös lesken rovosta, köyhän leskivaimon vaatimattomasta annista, mikä vähäpätöisyydessään on suuremman arvoinen kuin rikkaan miljonat. Totuudenetsijäksi herääminen tekee ihmisen ulkoisesti katsoen pieneksi, mutta sisäisesti arvokkaaksi, vaikka samalla orvoksi. Tämä on helppo ymmärtää, kun on kyseessä tavallinen ”kuolevainen”, mutta muistamme Jeesuksen sanoneen itsestään: ”Ihmisen Pojalla ei ole mihin hän päänsä kallistaa”. Jeesuskin tunsii siis tuollaista orpoutta ja kuitenkin hän oli, kuten P. E. toistuvasti esittää, erikoinen olento ja esikoinen ihmisistä. Toihan hän Kristuksen ihmiskuntaan. Mihin perustuu hänen orpoutensa ja leskenpoikuutensa? Niin ikään kertoo Pekka Ervast, miten hänkin tunsii olevansa outo olento täällä ihmisten joukossa ja myöskin Buddha valaistuksensa jälkeen tajusi, ettei häntä kukaan ymmärrä.

— — —

Tässä neljännessä luomispäivässä on Logoksen valo voittanut pimeyttä jo niin paljon, että persoonallinen, päivätajuinen elämä on muuttunut kuutamoiseksi, mutta Kristus pyrkii vielä muuttamaan kuutamon päivän kirkkaudeksi. Tämä toteutuu, mikäli Kristus meissä herää ja kasvaa, mikäli annamme Kristuksen valaista ymmärryksemme linssiä. Päivätajuinen minämme edustaa meissä saatanaa, sen mahtia ja valtaa ja vain Kristus voi sen voittaa ja lunastaa. Siksi Logos on astunut päivätajunnan tasolle asti kaikissa kolmessa aspektissaan: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Logos on sanonut kolme kertaa: ”Tulkoon valkeus” ja valkeus on tullut. Ei kuitenkaan enää sellaisena kuin luomistyön alussa, jolloin valon keralla syntyi täydellinen pimeys, vaan nyt se on tapahtunut voittoisasti niin, että pimeyden valta on tullut murretuksi. Gautama Buddhassa valkeus tuli totuuden Pyhänä Henkenä eli järjen valona, Jeesus Natsarealaisessa valkeus tuli Pojan rakkautena ja meidän ajallamme valkeus tuli kolmannen kerran Pekka Ervastissa Isän hyvänä tahtona ja voittavana majesteettiutena. Nämä suuret sielut ja hengen jättiläiset ovat edelläkävijöitä ja esikoisia, he ovat avanneet tien jäljissään kulkijoille.

Tämän johdosta meissä herää luonnollisena asiana kysymys: miten muutamat tässä ihmiskunnassa ovat saattaneet noin suunnattomasti ponnistaa ja jumallaisia salaisuuksia saavuttaa? Miten me muut ihmiset olemme jääneet näin suunnattomasti heistä jälkeen? Mehän elämme vielä melkein eläimellistä,

sotaista ja joka suhteessa hirmuista elämää aavistamattakaan, että elämällämme on jumalallinen päämäärä ja sisältö. Tuskin vielä jaksamme edes päästä noiden Suurten opetuksien henkeen puhumattakaan siitä, että jaksaisimme heidän opetuksiin noudattaa. Miten tämän pulman ymmärrämme? Mihin nojautuu esim. Jeesuksen leskenpoikuus ja mikä on meidän "tavallisten" ihmisten mystério? Tämä on tärkeä kysymys, jotta ymmärtäisimme oman paikkamme kosmoksessamme ja osaisimme täydellä ponnella tehtäväämme suorittaa.

Jos rauhallisesti tutkimme tilannetta, niin löydämme kyllä avaimia. Niinpä hebrealaiskirjeessä sanotaan Melkisedekistä, ettei hänellä ollut isää eikä äitiä, ei päiviensä alkua eikä elämänsä loppua. Pekka Ervast selittää tämän merkitsevän sitä, että Melkisedek joukkoineen tuli Maa-planeetalle aurinkokuntamme toisista kehitysjärjestelmistä ja perusti tänne Salaisen Veljeskunnan. Melkisedek ei ollut Maan kansalainen, siksi hän oli sekä isätön että äiditön, sekä fyysillisesti että kehityshistoriallisesti Maan kannalta katsottuna. Buddhan, Jeesuksen ja Pekka Ervastin salaisuus on nähtävästi toinen.

Kuvaillessaan Logoksen kolminaisuutta sen tiedon valossa, mikä hänellä oli, mainitsee Max Heindell, että Pyhä Henki on kuukauden korkein vihitty, Poika eli Kristus on aurinkokauden ja Isä saturnuskauden korkein vihitty. Kuu-, aurinko- ja saturnuskausi ovat Maa-planeetan edellisiä jälleensyntymiä ja jokaisessa niissä kehittyi oma ihmiskuntansa,

joten korkein vihitty on luonnollisesti kyselyn ihmiskunnan korkein huippu, saavutus. Niinpä luomispäivän eli kolmannen luomispäivän ihmiskunnassa kehittynyt ja kasvanut täydellisin ihminen on Heindell'in mukaan Pyhä Henki, toisen luomispäivän ihmiskunnan kukka on Poika eli Kristus ja ensimmäisen luomispäivän täydellisin ihminen Isä. Näitä asioita voidaan kuvata näinkin, vaikka kuvauksiin tällaisinaan ei sisällykään koko totuutta. Niin ikään Pekka Ervast opettaa kirjasaan "Teosofian sanoma nykyajalle", että eräs Elohomeistä, Kristukseksi nimitetty olento, inkarnoitui Jeesuksessa. (Luomistarussa sanotaan: alussa Jumala, Elohim eli jumalat loivat jne. Elohim on Logos-olento). Kun tähän liitämme sen, mistä edellä mainitsimme, että Buddha, Jeesus ja Pekka Ervast vastaanottivat Logoksen tajunnassaan, niin tulemme siihen, että nämä edelläkävijät, esikoiset, ovat edellisten luomispäivien kansalaisia. He ovat veljistä vanhimpia ja siksi he ovat meitä "tavallisia" ihmisiä edellä. Kun siis kolmannen luomispäivän ihmiskunnan kukka ja hedelmä syntyi tässä neljännessä luomispäivässä Gautama Buddhana, niin hän ja vain hän saattoi vastaanottaa Logoksen totuuden Pyhänä Henkenä päivätaajuntaansa. Samalla hänellä oli erikoinen tehtävä: hän edusti neljättä juurirotua, mutta samalla hän avasi viidennen juurirodun dharman. Siksi P. E. sanookin, että Buddha oli neljännen juurirodun korkein vihitty. — Kun toisen luomispäivän — aurinkokauden — ihmiskunnan kukka ja hedelmä, korkein vihitty,

ruumistui tässä neljännessä luomispäivässä Jeesus Natsarealaisena, niin hän ja vain hän kykeni otta-
maan vastaan Logoksen Poikana, rakkautena ja
tuomaan päivätajunnan tasolle. Jeesus edusti
samalla viidettä juurirotua ja avasi kuudennen juu-
rirodun dharman. P.E. sanoo, että Jeesus oli 5.
juurirodun korkein vihitty. Ja kun ensimmäisen
luomispäivän, saturnuskauden, kukka ja hedelmä,
korkein vihitty inkarnoitui Pekka Ervastissa, niin
hän ja vain hän kykeni vastaanottamaan Logoksen
Isänä, voimana ja majesteettiutena päivätajunnas-
saan. Hänen tehtävänsä oli edustaa kuudetta juu-
rirotua ja avata seitsemännen juurirodun elämän-
tehtävä eli dharma.

Tilanne käy täten ymmärrettäväksi ilman risti-
riitoja, jos vain rauhallisesti jaksamme asioihin
syventyä. Edellisten luomispäivien korkeimpien
vihittyjen ruumistuminen tässä neljännessä luomis-
päivässä ei ole mitenkään poikkeuksellista, sillä tämä
neljäs luomispäivä on ollut monen ihmiskunnan
kansoittama. Emme ole ainoat olennot maan pääl-
lä. Vaikka ruumiillinen kehityshistoriamme muo-
dostaakin yhtenäisen, rodusta rotuun liittyvän sar-
jan, niin menneitä juurirotuja kansoittivat suureksi
osaksi edellisten luomispäivien ihmiset. He rakensi-
vat kulttuureita varsinkin kolmannessa ja neljän-
nessä juurirodussa, ja me "tavalliset ihmiset"
olimme vielä neljännessäkin juurirodussa aivan las-
tenkengissä, kuten Pekka Ervast kuvailee. Niinpä
Pääsiäis-saaren kuvapatsaat kertovat kolmannen
juurirodun sivistyksestä aikana, jolloin meissä "ta-

vallisissa ihmisissä” vasta heräsi järjen kipinä. Me, tämä nykyinen ihmiskunta, olemme varsinainen ”luonnollinen” eli tyypillinen tämän luomispäivän ihmiskunta, sillä me synnyimme ihmisiksi eläinkunnasta edellisen luomispäivän lopussa ja tämän luomispäivän alussa. Me luomme kulttuureja tässä viidennessä juurirodussa. Siksi on aivan luonnollista, eikä ensinkään poikkeuksellista, että myöskin edellä mainitut korkeimmat vihitytkin ruumistui-
vat, sillä vain he saattoivat vastaanottaa Logoksen ensimmäisinä, jotta me, tavallinen ihmiskunta, saatamme seurata heidän jäljissään.

Tästä saamme uuden näköalan edellä esittämällemme ”leskenpoikuudelle”. Niinpä Buddhan ”äiti” on tämä neljäs luomispäivä, sillä se loi hänen persoonallisuutensa, mutta hänen ”isänsä” eli Buddhassa esiintyneen tajunnan hedelmöittäjä oli kolmas luomispäivä. Samoin Jeesuksen ”henkilöllisyyden” hedelmöittäjä oli toinen luomispäivä ja Pekka Ervastin ensimmäinen luomispäivä, mutta heidän persoonallisuutensa oli kotoisin tästä neljännessä luomispäivästä. Siksi he olivat ”isättömiä” eli lesken poikia. Samasta syystä on syntyisin taru neitseestä syntymisestä, mikä esiintyy monen henkisen opettajan elämässä, Väinämöisestä Jeesukseen asti. Tämä ei merkitse, etteikö heillä olisi ollut fyysillistä isää ja fyysillistä äitiä, sillä olihan heidän fyysillinen syntymänsä luonnollinen. Neitsee-
stä syntymisellä kuvataan henkistä ja metafyy-
sillistä todellisuutta.

Näiden esikoisten, edelläkävijöitten eli Vanhem-

pien Veljien avulla Logos on saavuttanut ihmiskunnan päivä tietoisuuden tason, joten fyysilliselle tasolle on nyt muodostunut Jumalan valtakunta, ihmisyyden Temppeli. Nuo edelläkävijät ovat sen Temppelin pylväät, kuten J. R. Hannula kuvailee. Tästä tulemme vakuutetuiksi, jos huolella ja antaumuksella tutkimme Pekka Ervastian opetuksia, sillä niihin sisältyy toistenkin pylväitten viisaus kirjastettuna. Tämä "luonnollinen" ihmiskunta, mihin me lukeudumme, on saanut tarvitsemansa avun ja nyt odotetaan, että me heidän avullaan alamme henkisen rakennustyömme. Mutta sellainen alkaa jälleen yhdestä ihmisestä, sillä henkinen elämä on täysin yksilöllistä. Ensin yksi ihminen tästä "tavallisesta ihmiskunnasta" ottaa vastaan Kristuksen, sitten toinen jne., kunnes ihmiskunta kokonaisuudessaan kasvaa ihmisyyden mittaan. — Kun edes yksi ihminen tästä ihmiskunnasta vastaanottaa Kristuksen kokonaan, niin silloin on jo toivoa, sillä silloin on syntynyt sellainen Jumalan poika, joka ei ole leskenpoika eikä neitseestäsyntynyt, vaan jonka "isä" ja "äiti" ovat tästä neljännestä luomispäivästä. Tähän viittaa Heindell'kin sanoessaan, että Isä inkarnoituu ja Isän uskonto syntyy silloin, kun riittävä joukko **tavallisia ihmisiä** sitä tapahtumaa tarvitsee. Me olemme nyt tulleet sellaiseen aikaan.

Mutta koska ihmisyyden Temppelin rakennustyö aloitettiin jo alustavasti Jeesuksen aikoihin, jolloin Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi, niin saatamme kysyä: näemmekö ensimmäisten kristil-

listen seurakuntien aikoina tapahtuneen tässä suhteessa mitään ratkaisevaa? Tempppelin rakennustyössä meidän "tavallisten ihmisten" tehtävä on uhrialttarin rakentaminen ihmisyyden Temppeliin ja alttari on Tempppelin pyhin paikka.

— — —

Meille kerrotaan ja saamme viitteitä Uudesta Testamentista, että ensimmäisten kristittyjen joukossa oli kolme, jotka tiettävästi kokivat mystillisen Kristuksen syntymän, nimittäin apostoli Johannes, diakoni Stefanus ja apostoli Paavali. Johannes oli sangen lähellä Mestariaan, hän oli se, jota "Jeesus rakasti". Näin ollen on selviö, että Johannes tunsi Jeesuksen moraaliset opetukset ja noudatti niitä. Stefanus oli tiettävästi nähnyt Jeesuksen ainakin kerran ja tapaamisen aiheuttama vaikutelma oli niin mullistava, että Stefanuksesta tuli sangen voimakas kristillinen työntekijä. Hän oli oppinut mies, mikä käy selville hänen puheistaan tuomitsijoilleen ja — kuten Pekka Ervast kertoo — hän sai Kristuskokemuksensa kuolinnäyssään. Johannes ja Stefanus olivat siis Jeesuksen moraalisten ohjeitten seuraajia, toteuttajia, joten saatamme tämän johdosta ymmärtää heidän henkisiä kokemuksiaan.

Mutta Paavali oli todellinen poikkeus. Hän oli saanut kreikkalaista sivistystä, mutta omaksunut kuitenkin juutalaisen uskonnon ainoaksi todella vakavaksi elämän oppaaksi. Tämän opin hän otti kirjaimellisen täydestä, yrittäen noudattaa lain jokaista

kohtaa. Hän oli saanut istua rabbi Gamalielin jalkojen juuressa ja kuunnella tämän viisautta, mutta tietävästi hän ei tuntenut esim. Buddhan sanomaa. Saulukselta ei puuttunut tietoa okkultisista eikä mystillisistä asioista, mutta hän ei leveillyt opeillaan. Eräänä piirteenä näemme, että hän oli erittäin tarmokas ja toimekas ja ymmärsi — poikkeuksena toisista juutalaisista — juutalaisen uskonnon olevan tarkoitettuna kaikille ihmisille, ei ainoastaan juutalaisille. — Saulus ei siis ollut Jeesuksen oppilas, eikä tuntenut hänen opetuksiaan ja siksi hän vainosi kristityitä. Häneen nähden ei sovellu Pekka Ervastian kirjassaan ”Suuri seikkailu” antama määritelmä, että Damaskus-kokemus tulee vasta sitten, kun on perin pohjin sulattanut pahan vastustamattomuuden käskyn. Saulus vastusti pahaa, mutta siitä huolimatta hän koki Kristuksen mysteron Damaskon tiellä. Jumala tunnusti hänet, Sauluksen, pojakseen ja hänestä tuli Paavali. Siksi Paavali oli erikoinen ihminen.

Heti Damaskus-kokemuksensa jälkeen, saatuaan Jeesuksen oppilailta tarkempaa selvyyttä asioista hän ryhtyi täydellä teolla työhön uuden sanoman puolesta. Hänessä näkyi nytkin sama yleismaailmallisuus kuin aikaisemminkin, sillä hän ymmärsi, — taaskin vastoin toisten Jeesuksen oppilaitten näkökantaa — että Kristuksen oppi oli tarkoitettu koko ihmiskunnalle. Paavali tunsii olevansa vastuussa koko ihmiskunnasta.

Mikä vaikutti sen, että Saulus saattoi näin muuttua

ja tulla lopulta kristikunnan voimakkaimmaksi työntekijäksi? Sen vaikutti Mestarin katse. Kun Saulus katseli Stefanuksen kivitystä ja näki hänen marttyyrikuolemansa, niin Stefanus katsoi häneen. Tuo yksi katse hedelmöitti Sauluksessa Paavalin, vaikka ei hän sitä heti oivaltanut. Saulus tuli tästä katseesta raskaaksi Pyhästä Hengestä aivan uudella tavalla, Jeesuksen tuoman voimavirran mukaisesti, se raskaus synnytti aikanaan hänessä Kristuksen Damaskon tiellä. Paavali murti ensimmäisenä sen saatanan suojamuurin, mikä suojelee ja samalla vangitsee ihmiskuntaa ja otti taivasten valtakunnan väkiryynnäköllä. Tämä tapahtui Logosvoimien merkeissä, joten yksi ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta otti vastaan Jumalan, sanan todellisessa merkityksessä. Paavali oli se esikoinen tässä ihmiskunnassa, hän ei ollut ”lesken poika” tai ”neitseestä syntynyt”, vaan hänellä oli tässä luomispäivässä henkisesti katsoen sekä isä että äiti. Paavalissa toteutui elämän tahto niin täydellisesti kuin se silloin oli mahdollista ja siksi hän ymmärsi, että on pantava toimeksi. On luotava seurakuntia, ihmisryhmiä, jotka saattavat opetukset käytäntöön. On luotava uusi ihmiskunta Kristuksen sanoman pohjalle ja sen luominen alkaa ihmisryhmien avulla. Syntyi useita seurakuntia, joita Paavali kasvatti, oikaisi erehdyksistä, nuhteli vääristä teoista, opetti elämään Mestarin neuvojen mukaan. Hänen puheensa on suoraa ja sydämeen käypää, sekä varoittavaa että lohduttavaa. J. R. H. huomauttikin, että ellei Paavali

olisi uurastanut noin tarmokkaasti, ei kristillisestä liikkeestä olisi tullut mitään.

Edellä sanotusta selvinnee, että noiden ”neitseestä syntyneitten” Paavalissa hedelmän kantaneet ponnistukset — ja siis myöskin Paavalin ponnistukset — tähtäävät siihen, että tämä maakausi löytäisi oman asemansa ja oppisi sitä toteuttamaan jumalallisessa kehityssuunnitelmassa. Tämä asema on — kuten jo mainitsimme — alttari. Sillä uhrataan, uhraudutaan ja nautitaan pyhää ehtoollista, se on Graalin malja. Jumalan luova Sana sisältyy alttariin ja siksi on opittava oikea uhritapa, siksi on kieltäydyttävä väärästä uhritavasta. Väärä uhritapa on sota, toisten ihmisten uhraaminen, siitä on luovuttava. Oikea uhritapa on oppia uhraamaan itsensä. Ensiksi: on uhrattava omat viat, puutteet, heikkoudet, synnit, niistä on luovuttava; muodostuvalla alttarilla palaa jatkuva polttouhri, missä itsekkyyys palaa. Toiseksi: on opeteltava uhrautumaan henkisessä työssä kaikilla talenteilla. Työstä tulee henkinen leipä ja viini, alttarin anti. Maakauden ihmiskunta muodostaa **työn alttarin** — meidän olemme logos-olentoja ja kutsutut tulemaan jumaliksi. Siksi **Pekka Ervast** nimittääkin tätä ihmiskuntaa **Mestarein ihmiskunnaksi**, sillä sana **mestari** merkitsee ammattitaidosaan täysin oppinutta. — Paavalin elämä on selvimpiä todisteita mestarityöntekijän tarmosta ja uhrimielestä. Maakausi löysi hänessä ensimmäisen tienraivaajan, joka ratkaisi käytäntöön asti tämän tavallisen ihmiskunnan henkisen aseman kosmoksessamme. Siksi **tuo sielu on luonnon välttämättö-**

myydestä maakauden korkein vihitty, maakauden, mikä seitsemännessä juurirodussa saavuttaa huip-
puna, täydellisyytensä. Seitsemännen juurirodun elämäntehtävä on — sivumennen sanoen — nyt jo avattu esoteerisena tosiasiana Pekka Ervastian sanomassa, kuten J. R. Hannula erittäin selventävästi esittää, vaikka suuri ihmiskunta ei vielä tajua kuudennenkaan juurirodun ihanteita, puhumattakaan niiden soveltamisesta käytäntöön. — Me tavallisetkaan ihmiset emme ole valetut aivan saman kaavan mukaan ja lisäksi elämä antaa tilaisuuden jokaiselle ponnistaa tarmonsä mukaan. Onhan suunnaton ero älykkyydessäkin alkukantaisella villi-ihmisellä ja nykyaikaisen kulttuurin nerolla, joten ei ole ensinkään syytä säikähtää, vaikka joku kukaties on saavuttanut mestariuden. Päin vastoin on mitä luonnollisinta, että joku enemmän ponnistanut kulkee edellä vetämässä tätä ihmiskunnan kivirekeä, vetäen sitä maakauden loppuun asti. Siksipä J. R. Hannula kertookin kirjassaan ”Tuomiokausi II”: ”On kyllä vielä seitsemännen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Siitähän P. E. myös puhuu. Mutta hänellä ja ihmiskunnalla hänen yhteydessään on taas oma erikoinen tehtävänsä . Tehtävä on se, että hän yhdistää kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi. Mitään kosmillisesti eli siis varsinaisesti uutta ei hänen kauttaan enää tule, mutta se mikä on tullut, se on mahdollisimman hyvin ymmärrettävä. sulatettava ja käytännöllistettävä”. Ja edelleen: ”Seitsemännen juurirodun **tyypillisen** (harv. V. L.) korkeimman vihityn tehtävä on omalla tavallaan myös kak-

sinainen. Ensiksi hänen tehtävänsä on yhdistää yhdeksi kokonaisuudeksi kaikki se, mitä on annettu, ja toiseksi olla sitten mukana, jotta annettu opetus ihmiskunnassa tulisi mahdollisimman hyvin ymmärretyksi, sulatetuksi ja käytännöllistetyksi”.

Niin, ymmärretyksi, sulatetuksi ja käytännöllistetyksi. Kas, siinä onkin tämän ihmiskunnan tehtävä. Annetut opetukset on ensin ymmärrettävä, sitten sulatettava oman olemuksemme osaksi ja lopuksi käytännöllistettävä, saatettava toteutetuksi ihmiskunnan henkinen ihanne. Ihmisyyden ihanne näkyy Temppelein kolmessa pylväässä, heidän opetuksissaan. Niinpä Buddha opetti: ymmärrä elämää järkevällä tavalla, luovu onnen tavoittelusta, kiintymyksistä, luovu kaikesta, sillä kiintymyksesi kohteet on jätettävä kuolemassa; tämä on elämän oikeaa ymmärtämistä. Jeesus jatkaa: rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi Kristusrakkauksella; rakkaus lähtee sydäimestä, et osaa rakastaa, ellet ole rakkauden henkeä itseesi sulattanut, siihen uppoutunut. Ja Pekka Ervast — selventäen edellisiä — lisää: opi hyvän tahdon salaisuus, se on siinä, ettet vastusta pahaa; kun **tahdot** hyvää jokaiselle, niin silloin myöskin **teet** hyvää, käytännöllistät Isän hyvää tahtoa, rakennat taivasta maan päälle. — Näissä pylväissä, joiden opetukset yhdistyvät Pekka Ervastin sanomassa, on ihmiskunnan elämäntie viitoitettuna. Yhdistettyinä ne sisältyvät sanaan **uhri**. Käytännössä uhri muodostuu kaksipuoliseksi siten, että annamme sielumme eläimellisyyden ja itsekkyyden palaa pois aivan kuin polttouhrina ja

toiseksi, uhraudumme henkiselälle elämälle; molemmissa uhreissa pidämme Vuorisaarnaa mittapuu-
namme.

— — —

Siirtyessämme nykyaikaan, toteamme Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan opetusten nojalla, että kyseinen Temppeli on vasta nyt lopullisesti laskeutunut fyysilliselle tasolle. Pekka Ervast sen tempelin rakensi ja hän kuvailee sitä näkymättömän maailman, eetterimaailman ihmeeksi, sillä se Temppeli on todellakin näkymätön, kunnes me ihmiset sen toteutamme näkyväisessä maailmassa. **Entä miten toteutamme?** — P. E. antaa itse avaimen sanoessaan, että siinä Temppelissä kaikki Mestarit ovat kotonaan. Jos tutkimme historiallisten Mestareitten, ennen kaikkea Buddhan, Jeesuksen ja Pekka Ervastin elämää, niin mikä on niissä keskeisin piirre? **Henkinen työ.** P. E:n tunnemme ja tiedämme hänen ponnistaneen kaikki voimansa ihmiskunnan nostamiseksi, henkinen työ oli hänen elämänsä a ja o. Tässä on Temppelin avain. Työ syntyneen Maailmanuskonnon puolesta, sellainen työ, missä itsemme unohtaen ponnistamme kaikkemme Vuorisaarnajohtoisen Mestarin sanoman puolesta, ruumiillistuttaa ihmisyyden Temppeliä fyysillisessä maailmassa. J. R. Hannulan tunnemme tässä suhteessa aivan erikoisen tarmokkaaksi työntekijäksi. — Toteamme siis, että Logoksen aurinko-Temppeli on avattu tässä elämässä ja me jokainen avaamme sen itsessämme henkisen työn avulla. Aikanaan koko ihmiskunta tulee muodostamaan yhden suuren

aurinko-Temppelin, mutta toistaiseksi se avautuu aina siellä, missä täydellä antaumuksella tehdään työtä Maailmanuskonnon saattamiseksi käytäntöön.

Temppelissä saamme oppia iankaikkisesti elämään — kuvailee P.E. — joten kysymyksessä on kuoleman voittaminen, ruumiimme lunastus. Isä voittaa kuoleman. Fyysillisen ruumiimme siemen laskettiin kehityksen virtaan saturnuskaudessa ja siksi vain saturnuskauden korkein vihitty voi antaa avaimet ruumiimme lunastukseen, kuoleman voittamiseen. Pekka Ervast on erikoisesti puhunut myöskin kuoleman voittamisesta tämän Tellusplaneetan ihmiskunnan erikoistavoitteena — kukaan muu ei siitä ole puhunutkaan ennen häntä — joten toteamme, että Pekka Ervastissa esiintyi ihmisyyden Temppelin se pylväs, mikä sisällyttää itseensä koko Temppeleläätteen syvyyden, voiman ja valon. Hän avasi Temppelin, J. R. Hannulan työn kautta se tuli todelliseksi ja vasta Temppelin olemassaolo tekee mahdolliseksi myöskin Pyhäkön, alttarin. Altтари tuli J. R. H:n työn kautta todelliseksi siinä, että hän selvitti perinpohjaisesti sotakysymyksen. Nykyisen yhteiskuntamoraalin ansiosta alttari on aina vaarassa tulla punatuksi marttyyryn verellä. Mutta marttyyrius Vuorisaarnan vuoksi sisältyy alttariin.

Siirtyessämme käytännölliseen uhriin eli ihmiskunnan ja ihmisyyksilön elämäntehtävän käytännöllistytämiseen, siis uhrialttarin, tuon ihmisyyden Temppe-
lin pyhimmän kohdan luomiseen on muistettava, että aivan fyysillisellä tasolla pyrkii esiin nyt saatanan valtakunnan lisäksi Jumalan valtakunta. On kaksi

valtakuntaa. Saatana eli tämän maailman jumala, kuten Jeesus sanoo, on hallinnut ihmiskuntaa näihin asti yksinoikeudella ja siksi koko ihmiskunnan elämä kirkkoineen, sivistyksineen on saatanan johdossa. Mutta nyt on tullut myöskin taivasten valtakunta ratkaisevasti maan päälle noiden kolmen Logos-pylvään muodossa, sillä ihmisyyden Temppeli on ratkaisevasti pystytetty. Kun rakennamme siihen alttarin eli Pyhäkön itsemme uhraamalla, niin valmis Temppeli alkaa hahmoittua. Alttarin luomisessa — koska se on ruumiin lunastusta, kuoleman voittamista — astuu eteemme pahan ja hyvän probleemi, saatanan ja Jumalan arvoitus koko syvyydessään, sillä meidän tulee — kuten alussa mainitsimme — muuttaa pimeyttä valoksi, pahuutta hyvydeksi, jotta pimeys kokonaan poistuisi ja elämä muuttuisi valoksi, hyvydeksi. Nämä valtakunnat ovat meissä itsessämme ja siksi uhrialttari muodostuu meistä, mikäli vaihdamme mammonalliset arvot jumalallisiksi. Elämässä on nyt kaksi alttaria, saatanan hallitsema sota-alttari, millä kansat uhraavat toisiaan ja Kristus-alttari, millä on vuotanut Kristuksen seuraajien veri. Ellemme ensin ratkaise suhdettamme saatanan alttariin siitä luopumalla, emme onnistu muussakaan henkisessä uhratumisessamme.

Ymmärrämme paremmin tätä arvojen valintaa ja muuntamista, jos otamme käytännöllisen esimerkin. Arvoja on paljon, mutta näissä yhteiskunnissa edustaa elämän aineellisia arvoja aivan keskeisesti raha. Raha sellaisenaan on elämänarvojen symboli,

puolueeton tekijä, mutta se saattaa palvella yhtä hyvin mammonaa kuin Jumalaakin. Katselkaamme sen vuoksi, miten tuo rahasynteli palvelee sekä mammonaa että Jumalaa, miten sen arvo vaihtuu meidän sisäisen arvonmittamme mukaan ja miten se vaihtuessaan auttaa meitä kasvamaan lähemmäksi Jumalan valtakuntaa.

Jos rinnastamme toisiinsa nykyaikaa ja palestiinalaista aikaa, niin ero on suuri, rahalla ei ollut 2000 vuotta sitten samaa merkitystä kuin nykyään. On kuvaavaa tuon ensimmäisen kristillisen seurakunnan elämä Jerusalemissa, Jerusalemin köyhien elämä. He yrittivät elää Mestarinsa oppien mukaan luopumalla kaikesta omaisuudestaan. Mutta kun pääomat loppuivat, niin oli turvauduttava almuihin, joten Paavalikin joutui muun työnsä ohella keräämään varoja noille köyhille. Silloisia varoja ei voitu muulla tavalla käyttää todella käytännöllisesti Kristuksen opin levittämiseksi. Ei ollut kirjapainoja, vaan kirjat olivat harvoja käsikirjoituksia. Ei ollut sanomalehtiä, joissa olisi voitu ilmoittaa esitelmistä, ei nopeita kulkuneuvoja esitelmämatkojen tekemiseksi. Ainoa henkisten opettajien mahdollisuus oli kulkea kylästä kylään ja puhua niille, jotka kulloinkin saattoivat heitä kuuntelemaan.

Nyt on tilanne aivan toinen. Luonnollisesti henkinen elämä on nyt, kuten aina sielun sisäistä puhdistusta ja uudistusta, mutta rahalla on toinen merkitys. — Totuudenetsijä joutuu ennemmin tai myöhemmin tilanteeseen, jolloin hän näkee välttämättömäksi edistää henkistä elämää. Mutta ensimmäi-

nen havainto tavallisesti on, että hän tuntee oman kykenemättömyytensä. Silloin on pelastus rahassa. Niinpä J. R. Hannula kertoo, miten hän ensimmäiseksi huomasi, että hän saattaa avustaa Pekka Ervastin työtä lähettämällä hänelle rahaa, jotta hän voisi kustantaa kirjojaan. Jokainen saattaa nyt käyttää osan palkastaan henkiseen työhön, vaikka hän ei tuntisikaan muita talentteja omistavansa. Rahan avulla olemme tilaisuudessa muuntamaan osan karkeata "leipätyötämme" henkiseksi työksi ja näin osallistumaan jumalien työhön, mihin emme muuten kykenisi. Kun uhraamme rahaa henkiseen työhön, niin samalla otamme valtaa pois mammonan valtakunnasta ja liitämme Isän Valtakuntaan. Mitä uskollisemmin ja järkevämmin uhraamme, sitä nopeammin saatanan valtakunta heikkenee ja sitä nopeammin Isän valtakunta vahvistuu. — Sillä uhrin mukana tapahtuu meissä itsessämme **sisäinen muutos**. Jokaisen uhrin mukana siirtyy jotain meissä itsessämme mammonan valtakunnasta Isän valtakuntaan, sielumme painopiste siirtyy. Tästä seuraa, että edellä puhuttu järjen kynttilä alkaa kääntyä tajunnassamme oikein päin ja opimme Buddhan antamaa suurta läksyä: **kaikesta luopumista**. Opimme järkevän elämäntavan. Kun jatkamme edelleen arvojen siirtämistä mammonan valtakunnasta Isän valtakuntaan, niin aikanaan huomaamme buddhisekin kynttilän kääntyvän oikein päin: **alamme rakastaa henkistä työtä**. Samalla alamme ehkä löytää itsessämme toisiakin arvoja, kykyjä, joita saatamme liittää Isän valtakunnan alttarille ja täten kykenem-

me antamaan itseämme yhä enemmän henkisel-
le elämälle. — Kun edelleen vain jatkamme, niin lo-
pulta herääme näkemään, että myöskin atman
kynttilä on kääntynyt oikein päin, sillä meissä herää
usko eli tahtoelämä. Tahdomme uhrautua kokonaan
henkisel- le elämälle. Tahdomme sitä, mitä Jumalakin
tahtoo: opimme toteuttamaan pahan vastustamat-
tomuutta käytännössä ja tahtomaan hyvää kaikille.
Paha tulee voitetuksi hyvässä tahdossa ja Isän valta-
kunta voittaa lopulta maailmamme.

Näin luomme vähitellen uutta maailmaa, uutta
sivistystä, sillä meidät on kutsuttu tulemaan luojik-
si. — Luopuminen tapahtuu uhrin merkeissä ja
on, kuten sanoimme, sekä sisäistä että ulkonaista.
Sisäinen uhrituli on juuri sitä, että siirrämme sie-
lumme painopisteen mammonan valtakunnasta Isän
valtakuntaan, mutta sisäistä uhria auttaa ulkoinen
uhri Isän valtakunnan puolesta, sillä emme ole kut-
sutut elämään itseämme varten, vaan siksi, että koko
ihmiskunta saavuttaisi henkisen pelastajansa ja yh-
tyisi Kristukseen.

— — —

Uhrialttaria voimme vielä määritellä sanomalla:
alttarina olo merkitsee oikeata suhdetta itseemme,
toinen toisiimme ja Jumalaan. Buddhan neuvo:
luovu elämän halusta, kiintymyksistä aineellisiin ar-
voihin, koskee suhdetta itseemme ja sielumme uhri-
tuleen. Jeesuksen neuvo: rakastakaa toisianne
Kristusrakkaudella, koskee suhdetta toinen toisiim-
me ja Pekka Ervastian neuvo: avaudu Isän tahdolle,

suhdetta Jumalaan. — Kun olemme kylliksi opettelleet aineellisten arvojen ja sielullisten talenttiemme siirtämistä mammonan valtakunnasta Jumalan valtakuntaan ja uhrautumisemme seurauksena korkeamman minämme kynttilät alkavat näkyä oikein päin, niin näin syntyneessä pienoisauringkomme valaistuksessa alamme selvemmin ymmärtää Temppelin pylväitten elämänohjeita. Näemme entistä selvemmin, mihin alttarilla palava uhrituli velvoittaa. Se tahtoo sanoa: jos aiot uhrikiveksi tulla, niin jätä kaikki toiveet itsesi suhteen, jätä ajatus palkasta, toisten tunnustuksesta, omasta etevyydestäsi..., toisten imartelu tai moite älköön herättäkö vastakaikua sinussa; nämä heikkoudet nielee uhrituli ja vasta kun ne ovat poroksi palaneet, löydät oikean suhteen itseesi. — Niin ikään alamme nähdä oikein päin kääntyvien kynttilöittemme valossa oikean suhteen toinen toisiimme ja käytännöllisiksi ohjeiksi näemme entistä selvemmin Vuorisaarnan käskyt, jotka opettavat: älä menettele toisia kohtaan niin ja niin. Älä suutu, älä ajattele epäpuhtaasti toisesta sukupuolesta, älä vanho puhuvasti totta, vaan puhu aina totta, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näin on meneteltävä toinen toistamme kohtaan. — Ja kolmanneksi aukenee näköpiiriimme oikea suhde Jumalaan, taivaalliseen Isäämme. Se on avoin suhde, keskitetty sielun tila siihen suuntaan, että aina tekisimme Isän tahdon mukaan kaikki tekemme, seisoisimme alastomina sieluina Jumalan edessä, Isän poikina. Yli kaiken rakastamme Isää, sillä tunnem-

me hänen tahtonsa, se on Temppelein pylvääseen kirjoitettu.

Tällaisena uhrikivenä, minkä Kristuksen avulla itsestämme luomme, saatamme aikanaan huomata seisovamme Temppelein pyhäkössä. Havainto ei ole unikuva tai haave, vaan arkisen elämän karu todellisuus: ankara, keskitetty **henkinen työ**, jotta Isän tahto toteutuisi maan päällä kuten se toteutuu taivaassakin. Tämä kyky ponnistaa Mestarin työssä ja hänen johdolla on alttariin sisältyvä Sana, opetus. Samalla alamme ymmärtää Jeesuksen puhetta kulmakivistä, mikä tulee muutamille loukkauskeksi: ymmärrämme kokemuseräisesti henkisten opettajien asemaa. Heidän puheensa ja opetuksensa ovat niin suoria, tosia, ytimeenkäyviä ja vääjäämättömiä, että ne herättävät kuuntelijat havaitsemaan omia heikkouksiaan. Silloin nämä helposti loukkaantuvat. Mutta loukkaantunut huomaa vikansa, se alkaa vaivata ja niin hän aikanaan ryhtyy oikaisemaan itseään. Parannuttuaan saa hän tuntea merkillistä vapautumista. Jollekin armoitetulle saattaa käydä niinkin, että tuollainen valmis uhrikivi murskaa toisen siten, että hänen itsekkyytensä tulee perin pohjin murskatuksi — ja se velvoittaa kantamaan suurempia taakkoja.

Tulkoon vielä toistetuksi, että ihmisyyden Temppelel Pyhäkköineen on **työn keskus**, elävä henkisen työn keskus, eikä haaveellinen ja epätodellinen utukuva. Siellä toteutuu ihmisen olemassaolon tarkoitus ja tehtävä, mikä on siinä, että kasvamme tahtoperäisiksi, itsemme uhraaviksi työntekijöiksi, Val-

koisten Mestarien johtoon soveltuviksi uuden ihmis-
tyypin luojiksi; Mestarien, joissa Vuorisaarnan
henki hallitsee. Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan
opetuksista löydämme ohjeet sekä itsemme oikai-
semiseksi että suuren Maailmanuskonnon käytän-
nöllistytämiseksi.

Kristosofista kirjallisuutta:

	Nid.	Sid.
<i>Pekka Ervast:</i>		
Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa	200:—	—
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
<i>J. R. Hannula:</i>		
Kristosofian Polulla	—	2000:—
Ihmisen tie	—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
<i>Väinö Lehtonen:</i>		
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—
Aikamme avain	150:—	—
<i>Martta Jalava:</i>		
Kasvatustyö	—	200:—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—
<i>S. A. Kosonen:</i>		
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastian elämä	100:—	—
<i>Kesäkurssiesitelmät:</i>		
1953: Totuus vapauttaa	400:—	500:—
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	500:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit	—	550:—
<i>Muutamat kristosofit:</i>		
Aseettomuus	100:—	150:—
Hyväntahdon Aikakauskirja POH-		
JOLAN VALO, 10 numeroa vuodessa,	600:—	—
Toimitus: Turku, Korkeavuorenkatu 2 C 31.		
Kirjoja voi tilata osoitteella: Neiti Alma Allinniemi,		
Tampere, Santalahdentie 7. E. 13.		

Hinta 100:—